

inom den cytogenetiska forskningen är så uppenbart av grundforskningskaraktär, att man knappast kan begära att den till väsentlig del skall bekostas av ett enskilt företag. Det ligger å andra sidan i det allmännas intresse att den inte skäres ner. Weibullsholms nettokostnader för laboratoriet uppgick senast redovisade bokföringsperiod, 1/11 1965—31/12 1966 (14 månader), till ca 235 000 kr. enligt anstaltens statsbidragsansökan. Anstalten anser sig kunna uppehålla laboratoriets verksamhet i full omfattning vid ett inkomstillskott över statsbudgeten av 50 000 kr.

Under hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen vid sin behandling av statsverkspropositionen måtte till den praktiskt vetenskapliga verksamheten vid Weibullsholms växtförädlingsanstalt för budgetåret 1968/69 anvisa ett förslagsanslag av 410 000 kr.

Stockholm den 25 januari 1968

Erik Grebäck (cp)

Ingrid Sundberg (h)

Jöns Nilsson (h)

Sigvard Rimås (fp)

Anna-Lisa Nilsson (cp)

Einar Larsson (cp)

i Borrby

Nr 538

Av herrar Gustavsson i Alvesta och Johansson i Växjö, *angående ersättningen för älgskada.*

Enligt nu gällande bestämmelser i Kungl. Maj:ts kungörelse om älgavgifter m. m., given Stockholms slott den 9 april 1965, skall ersättning för älgskada utgå på sätt som bestämmes i kungörelsens 6 §. I denna paragrafs tredje stycke föreskrives: »Ersättning som avses i denna paragraf må beviljas endast till den del skadan överstiger tvåhundra kronor. Har den skadelidande underlåtit att vidtaga rimliga — — — icke beviljas.»

1949 års jaktutredning hade i sitt betänkande föreslagit, att den skadelidande skulle stå en självrisk med 100 kr. och att den som får ersättning skulle gottgöras även för kostnaderna för skadans värdering.

Chefen för jordbruksdepartementet frångick emellertid utredningens förslag på denna punkt. I proposition 1965:10 anförde han bl. a.:

För min del anser jag, att ersättning inte bör utgå vid skador av ringa omfattning. Med hänsyn härtill bör Kungl. Maj:t äga fastställa ett belopp under vilket ersättning ej utgår. F. n. synes detta belopp, såsom bl. a. lantbruksstyrelsen förordat, böra bestämmas till 200 kr. Med hänsyn till att något generellt avdrag från ersättningen på grund av självrisk ej bör ske

finner jag ej skäl biträda förslaget att ändra nuvarande ordning för bestridande av värderingskostnaden. Det bör ankomma på Kungl. Maj:t att meddela bestämmelser rörande värderingsförfarandet.

Enligt riksdagens beslut utgår skadeersättning först därest skadan överstiger 200 kr. Därjämte är författningstexten oklar. Fråga kan uppstå huruvida en skada om exempelvis 300 kr. skall ersättas med 300 kr. eller endast till den del skadan överstiger 200 kr., alltså med 100 kr.

Då det dels föreligger oklarhet i författningstexten och dels det skadebelopp för vilket ersättning ej skall utgå är för högt enligt vår mening bör kungörelsen ändras.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om att i Kungl. Maj:ts kungörelse nr 260 år 1965 6 § tredje styckets första mening måtte ändras och erhålla följande lydelse: »Ersättning som avses i denna paragraf må beviljas för hela skadan, därest denna överstiger etthundra kronor.»

Stockholm den 25 januari 1968

Rune Gustavsson (cp)

i Alvesta

Bertil Johansson (cp)

i Växjö

Nr 539

Av herr Hedin m. fl., *angående ersättningen för intrång enligt naturvårdslagen.*

(Lika lydande med motion nr 438 i Första kammaren)

Det är angeläget att på olika sätt skydda vissa naturområden och speciella objekt mot förstöring. Statens naturvårdsverk har via länsstyrelserna möjlighet att inköpa sådana objekt eller utbetala ersättning till markägare som måst avstå från exploatering av exempelvis ett grustag.

Ofta sker frivilliga överenskommelser om likvid eller ersättning i sådana fall. I många fall har det emellertid visat sig vara omöjligt att nå frivilliga överenskommelser. Värderingen av den skada som den enskilde lider har som regel varit mycket svår att göra därför att de olika parterna har olika uppfattning om intrångets betydelse. Först efter långdragna domstolsförhandlingar har slutgiltig ersättning kunnat bestämmas.

För att så långt möjligt undvika ett sådant både kostsamt och tidskrävande förfaringsätt bör man kunna inrätta en central värderingsnämnd,